

UNIVERSAL MINIMUM WAGE COMMISSION

ELMAS DENİZ

APRIL 22–JUNE 2, 2014
www.svilova.org

As part of the project “Paletten And The International In Gothenburg”, SVILOVA proudly presents the Turkish artist Elmas Deniz’s video work “Universal Minimum Wage Commission”.

During 2014, three artist-run platforms in Gothenburg have been invited to collaborate in a Paletten project, that aims to create a dialogue between the local and international art scene.

To read more about it please click the following link:

www.paletten.net

THE FEAR OF POVERTY

By Pelin Tan

'Contradictions within the division of labour are a dime a dozen'^[1]

A few years ago artist Elmas Deniz staged her first solo exhibition in a 40-year-old modernist gallery in an old bourgeois neighborhood in Istanbul. This solo exhibition, presenting her first mature constellation of works, also served to define herself as an artist surviving in conditions of "poverty." The exhibition was a narrative of livelihood, struggling on the edge of poverty, of possessions and intimacy. Her use of various media, from paper to video, from the family's fork (which is often also used as an example in David Harvey's talks) to a bird's nest, invited us to consider the economic survival strategies of our everyday lives.

With the starting point of her own experiences as an artist, moving from Izmir to Istanbul in 2005 in order to engage in the greater global art market of Istanbul, Elmas Deniz focuses on issues such as the work hours of the common laborer and artist, as well as the production and dissemination of ideas about the value of a labor. These issues relate not only to the fast growing global "bubble" of the art market of Istanbul, but also to the ambiguous and precarious conditions of an artist (or any citizen), struggling in an urban environment, with debts and unpaid jobs. In Turkey, artists don't have official worker status and therefore are not entitled to the benefits of job security (health/retirement) or the guarantee of minimum wage. Thus, class identification is often vague as most artists see themselves as belonging to the upper class in light of their international lifestyle, but in reality they are members of the working class or

¹ p.113, David Harvey, *Seventeen Contradictions and The End of Capitalism*, Profile Books, London, 2014

lower, due to their modest hourly/daily wage. This constitutes a precarious livelihood.^[2] The vague shift between her artistic experience regarding work/labor, especially amongst institutional constellations, as well as the everyday experience of being a Turkish citizen in the most contested of urban spaces (Istanbul), has led E.Deniz to question her position on the edge of poverty. But the analysis of poverty is not the main focus here. What we encounter in E.Deniz's various media specific works is a contemplation of the means of production that are attached to "poverty," and this economic reality in its entirety. E.Deniz states: *"Poverty is about whether you accept or reject the mindset imposed upon you, simultaneously..."* *"The system of values is different. Today, we do accept the language of poverty with delight. The reason we see the space of struggle as being so narrow is also due to the discourse's imposition."*^[3] Thus she often poses that "the fear of poverty" diffuses the coordination of class identification and the formats of survival of livelihood; therefore an impoverished, underpaid individual never has

fear. In Turkey the minimum wage is at the edge of poverty. While comparable to EU countries in the official sense, the economic climate differs so greatly from Greece to Austria and to Spain, that a blanket standard becomes difficult to implement. In the video work *Universal Minimum Wage Commission*,^[4] the aim of E.Deniz, on the discursive level, is to pose a utopian question with irony. Referencing the uneven austerity measures taken in Europe, the following question is asked: "Is a worldwide, global commission for minimum wage realizable and what would be the implications of this for us, if it were to happen?"

Universal Minimum Wage Commission is a TV discussion program featuring four participants invited by the artist to explore issues revolving around minimum wage. The program aims to articulate a universal minimum wage standard by referencing the commission that determines the rate of minimum wage. The debaters are of different fields: historian, economists and a unionist curator.

2 Labor in Contemporary Art Survey–Turkey (2012 – 2014)
<http://laborincontemporaryart.wordpress.com>

3 Interview with Elmas Deniz by Pelin Tan&Ulus Atayurt, Bir+Bir Magazine, May-June 2012, Istanbul.

4 *Universal Minimum Wage Commission* DVD Video, Pal 16:09, in color and sound, in German with English subtitles, 30' 30", Vienna, 2013

Is it possible to discuss the possibility of a universal minimum wage in a context where capital production and its dissemination are uneven in most parts of the world; consider underpaid Chinese laborers working in the mass production of a cheap European fashion brand (H&M) or workers at Fox company in China, who produce components for Apple...

By posing this self-contradictory question (maybe to provoke the Euro-centric mind) Elmas Deniz attracts attention to the contradictory notion of minimum wage decisions being made in an uneven global economic landscape. Can we imagine a universal minimum wage beyond the borders, state or EU, that tend to be the basis for the setting of these standards? How can we establish an ethics of labor in spite of boundaries? When local and national unionists negotiate with states or the EU, do they consider the conditions of the Chinese worker? Though it is often denied by the EU's top countries, the welfare system

has already collapsed in Europe. As Stefan Schulmeister explains in the video, EU policies on wages are fostered by neo-liberal conservative governments and always benefit the elite classes and countries, with the purpose of controlling union influence.

In this Euro-Centric debate, information regarding the current neo-liberal economic situation and its contradictions is discussed on a conceptual level. The debaters try to give proposals of what the minimum rate of wage could be. Brought up in the discussion are statistics from Austria, which state that artists are subsisting on less than minimum wage. As the economist Schulmeister points out: "To me it is no coincidence that artists are the first ones to realize that there is something really wrong," referring to the precariousness of the lower classes of society as well as the high-level wage negotiations in the EU, where wage structure is decided by the private sector, not by collective union agreement.

Artist Elmas Deniz often draws upon her personal survival strategies while questioning economic conditions on a global perspective. In her practice, any medium, from video, performance to ready-made, forms a part of her “economy”. Her research, utilizing different strategies and formats, forces us to confront the ethical contradictions of the production and value of labor in art.

Pelin Tan

[Pelin Tan](#) (b. 1974) is a writer, artist and curator based in Mardin, Turkey. She holds BA in Sociology and Phd in Art History. She is Assoc.Prof. at the Faculty of Architecture, Mardin Artuklu Univ. “2084” is a sci-fi film series on the artists run future and ideology that she produces with artist Anton Vidokle. She edits and writes for several journals and magazines. Tan will be co-curating with architect Joseph Grima the urbanization exhibition of Arc en réve/Bordeaux (2015). Tan runs several collaborative research on forensic architecture, refugee & conflict spaces and heterogeneous economies.

All still images from [Universal Minimum Wage Commission](#) DVD
Video, Pal 16:09, in color and sound, in German with English
subtitles, 30' 30", Vienna, 2013.

Courtesy of images: The artist and Pilot Gallery.

Backstage photos: Daria Kostina.

TURKISH VERSION

FAKİRLİK KORKUSU

“Contradictions within the division of labour are a dime a dozen”^[1]

Birkaç sene önce, sanatçı Elmas Deniz ilk kişisel sergisini İstanbul’un eski ve burjuva bir semtinde, 30 senelik modernist bir galeride açtı. Bu sergi E.Deniz’in işlerini/yapıtlarını ilk defa olgun bir biraradalık içinde sunan ve sanatçının “fakirlik” koşulları içindeki duruşunu ortaya çıkaran bir sergiydi.

Sergi; geçinme kaygısının anlatısı, yoksulluğun sınırlarındaki mücadele, sahip olduklarımız ve mahremiyet üzerineydi. Belgeden videoya, ailesinden kalan hala kullanılan eski çataldan (-ki bu çatalın durumu David Harvey’in de kendi kullandığı bir örnektir) kuş yuvası gibi birçok farklı

mecralarda dolanan E.Deniz, tamamen çatışık fakat aynı zamanda bizi hemen, gündelik hayatta ekonomik olarak hayatta kalma stratejilerimiz ile yüzleştiriyordu.

İstanbul sanat ortamının ve üretiminin küreselleşmeye başladığı 2005 sonrasında İzmir’den taşınan sanatçı, kendi deneyimlerinden yola çıkarak bir işçi veya sanatçının çalışma saatleri veya emeğin değerinin üretimi ve dolaşımı gibi konular üzerine odaklandı. Bu konular sadece İstanbul’un hızlıca büyüyen küresel “balon” sanat pazarına odaklanan konular değildi, bu aynı zamanda kentsel mekanda boğazına kadar borca batmış ve emeğinin karşılığını alamamış bir sanatçının (ya da herhangi bir vatandaşın) belirsiz preker koşullarına işaret ediyordu. Türkiye’de sanatçının resmi olarak -bir işçi veya memur gibi- iş tanımı belirlenmiş bir pozisyonu yok. Dolayısı ile sağlık ya da emeklilik sigortası veya asgari ücret hakkı da yok. Böylece, yaşadığı uluslararası

1 s.113, David Harvey, *Seventeen Contradictions and The End of Capitalism*, Profile Kitapları, Londra, 2014

elit kent yaşamından dolayı çoğu sanatçı kendini genelde yüksek bir sınıfta hayal eder, fakat aslında herhangi bir sınıf durumunu işi ile ilişkilendirme ya da kimlikleştirme çok belirsizdir. Kazanç ve gelirlerine bakıldığında çoğu işçi sınıfı ile aynı, hatta o bile değil, daha kötü, tamamen belirsiz güvencesiz geçinme koşullarında yaşarlar.^[2]

Hem sanatçı olarak kurumlar bağlamında iş/emek ilişkisi deneyimi hem de en çok mücadele verilen kentsel mekandaki (İstanbul) bir Türkiye vatandaşı olarak deneyimi arasındaki geliş gidişlerdeki belirsizlikler E.Deniz'in yoksulluk sınırını araştırmasının ana merkezi oldu. Burada konunun ana odak noktası olarak yoksulluğun analizinden değil, fakat sanatçının çeşitli mecralara yayılmış işlerinin biraradalığının temsiliyetinde rastladığımız yoksullukla ilişkilendirilmiş üretim araçlarından bahsediyorum. Sanatçı bir söyleşisinde şöyle belirtiyor: “*Yoksulluk, aynı zamanda, sana dayatılan akıllı kabul edip etmemekle de ilgili. Bugün, “yoksulluk” dilini yiye yiye kabul ediyoruz. Mücadele alanını kısıtlı görmemiz, söylemin dayatmasından da kaynaklanıyor.*”^[3]

E.Deniz çoğunlukla fakirlik korkusunun sınıfsal ilişkilendirilmenin koordinatlarını veya geçinmek için hayatta kalma yollarını karmaşıklştırıyor ve bu nedenle de asgari geçinme standartının altında olan yoksul bir bireyde hiçbir zaman fakirlik korkusu olmadığını ekliyor. Türkiye’de minimum asgari ücret yoksulluk sınırının altında. Avrupa ülkeleri ile karşılaştırıldığında, resmi anlamda Yunanistan’dan Avusturya’ya ve İspanya’ya kadar minimum asgari ücret farklılık göstermekte. *Universal Minimum Wage Commission*^[4] adlı videoda sanatçının eşitsiz gelişimin yol açtığı yoksulluğun şu anda yaşandığı Avrupa koşulları içerisinde ütöpik ve ironik bir

soru soruyor “Evrensel anlamda, küresel dünyada minimum asgari ücreti tahayyül edebilir miyiz? Ve eğer böyle birşey olursa ne anlama gelir?”

Universal Minimum Wage Commission sanatçı tarafından hazırlanan kendi işi olarak ürettiği bir televizyon programı. Sanatçı program için asgari ücret üzerine çalışan iktisatçı, tarihçi ve bir sendikacı kuratör olan dört profesyonel davet ediyor. Program sanatçının sorduğu soru çerçevesinde standard evrensel asgari ücret hakkında karar verici komisyon ve politikalar bağlamında tartışmayı amaçlıyor. Kapital üretimi ve dolaşımın eşitsiz dünyanın birçok bölgesinde evrensel asgari ücret olasılığını sormak mümkün mü? H&M gibi ucuz bir Avrupa moda markasının seri üretimi için saatlerce düşük ücretle çalıştırılan Çin tekstil işçilerini düşünün... ya da Apple’ın parçalarını üreten Fox firmasındaki işçileri... E.Deniz’in çelişkili -ve belki de Avrupa merkezietçi aklı provake edecek- sorusu dikkatimizi eşitsiz gelişim içindeki küresel dünyadaki asgari ücret hükümleri ile ilgili problemli kavrama dikkatimizi çekiyor. Karar verici ulus-devlet veya Avrupa Birliği ötesinde evrensel asgari ücreti hayal edebilir miyiz? Emeğin etiğini nasıl kurgularız, sorumluluğu nasıl tarifleriz? Yerel ve ulusal sendikalar hükümet veya Avrupa Birliği ile müzakere ettiklerinde Çinli işçileri dikkate alıyorlar mı? Refah Devlet sistemi, birinci sınıf AB ülkeleri tarafından müzakere edilen Avrupa’da çoktan çökmüş. Tartışmada konuşan Stefan Schulmeister’in aktardığı gibi, Avrupa Birliği’nin asgari ücret politikaları her zaman elit sınıflar ve ülkeler için ve de aslında neoliberal muhafazakar hükümetlerin teşvikiyle sendikaları kontrol etmeye çalışmak üzerinedir.

Bu videodaki Avrupa-Merkezietçi tartışma, güncel neoliberal ekonomik koşullar hakkında kavramsal bilgiler veriyor, bir yandan da tartışmacıların asgari ücretin ne olduğunu tanımlamaya çalışmaları ile de konun çelişkileri öğreniyoruz. Tartışmada belirtilen Avusturya’daki asgari ücret istatistiklerinde en alt

2 Güncel Sanatta Emek Araştırması- Türkiye (2012-2014) laborin-contemporaryart.wordpress.com

3 Elmas Deniz ile röportaj, Pelin Tan ve Ulus Atayurt, Bir+Bir Der-gisi, Mayıs-Haziran 2012, İstanbul

4 Uluslararası Asgari Ücret Komisyonu DVD Video, Pal 16:09, Renkli-sesli, Almanca İngilizce Altyazılı, 30’ 30”, Viyana, 2013

-tabanda- bulunanlar sanatçılarmış. En az asgari ücreti alan... hatta altında olan. Toplumun alt tabakasındaki güvencesizlik ve tam tersine en üst tabakada, AB düzeyinde verilen asgari ücret kararlarının, kolektif sözleşme için müzakere eden sendikacıların değil sektörün lehine karar verildiğini ve bunda bir sorun olduğunu belirten İktisatçı Schulmeister, sanatçıların bu bağlamda sorunları ilk fark edenlerden olduğunu tesadüfi olmadığını belirtiyor.

Sanatçı Elmas Deniz küresel perspektifteki ekonomik koşullara dair sorularını çoğunlukla kendi geçinme kaygısı ve hayatta kalma mücadelesinden yola çıkarak örüyor. Ürettiği herhangi bir mecra; videodan, performansa veya hazır yapıta... tüm işleri “ekonomi” sinin parçası. Farklı formatlarda üreyen, farklı temsiliyet dillerinin bir aradılığından bahsedebileceğimiz araştırması, bizi sanat üretimimizin ve emek değerinin etik temellendirmesi ile yüzleştiriyor.

Pelin Tan

ABOUT THE ARTIST

Elmas Deniz b. 1981, is based in Istanbul. Her practice is conceptually driven and includes installation, sculpture, video, drawing, curating and writings. Recurring topics in her work are globalization, governmental control, urbanism and economy. E. Deniz is initiator of several artist-run projects, and she is co-editor of the journal Sanat Dunyamız.

In 2007 she was awarded the Berlin Goethe Institute cultural grand, and has been a resident at Pistoletto Foundation Italy (2011); Sextant e Plus La Friche Belle de Mai, Marseilles, FR (2009); DIVA Copenhagen, DK (2008) and Vassl, Karachi, Pakistan (2006), among others.

Her recent solo show, was presented at the Maçka Sanat Gallery in Istanbul in 2012.

Elmas Deniz is currently doing a residency at IASPIS, the Arts Grants Committee's International Programme for professional practitioners in the visual arts, design, crafts and architecture in Stockholm, Sweden.

more info:

www.svilova.org

info@svilova.org

**Göteborgs
Stad**

Paletten

**VÄSTRA
GÖTALANDSREGIONEN**
KULTURNÄMNDEN

KULTURRÅDET